

Chương 1: Cái tát của tình cũ

Một khi đã cài nhầm chiếc khuy áo đầu tiên thì chỉ đến tận lúc cài chiếc khuy cuối cùng mới phát hiện ra là mình đã nhầm.

Phong Lan đặt điện thoại di động xuống, chậm rãi tháo ra cài lại từng chiếc khuy trên chiếc áo sơ mi.

Ánh nắng ban mai chiếu vào căn phòng ngủ qua cánh cửa sổ mở hé, từ tầng dưới vọng lên tiếng chổi quét đều đều, khe khẽ của người dọn vệ sinh, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng chim hót văng vẳng. Một buổi sáng thật tươi mới và đầy sức sống, nhưng tâm trạng sảng khoái lúc trước của Phong Lan bỗng chốc tan biến. Cô như một quả bóng bay được bơm căng bỗng nhiên bị người ta nói lỏng sợi dây buộc miệng bóng, rồi cứ thế mà từ từ xẹp xuống, cạn kiệt sức lực.

Tất cả chỉ là vì dòng tin nhắn cô vừa đọc được.

“Hôn lễ của chú rể Chu Đào Nhiên và cô dâu Phùng Oánh sẽ được cử hành vào ngày 28 tháng 8, tiệc cưới tổ chức tại khách sạn Giang nguyên Thế kỷ, rất hân hạnh được đón tiếp.”

Chu Đào Nhiên là ai vậy? Là bạn trai “cũ” của Phong Lan. Và chữ “cũ” này vẫn còn là một khái niệm chưa xác định. Nếu nhớ không nhầm thì cô và Chu Đào Nhiên vẫn chưa chính thức chia tay, chẳng qua vào ngày lễ tình nhân năm nay, sau khi ăn tối cùng nhau xong, cả hai quyết định kết thúc chiến tranh lạnh, chấm dứt cãi vã và hai bên sẽ cho nhau không gian riêng để tĩnh lặng, suy nghĩ xem hai người từ nay sẽ tiếp tục đi trên con đường chung ra sao. Ngờ đâu thoáng chốc đã nửa năm trôi qua, “tĩnh” được hay không chẳng biết, còn tình cảm thì thực sự đã “lạnh” như tờ. Phong Lan còn phân vân chưa biết chọn lối nào, Chu Đào Nhiên đã chạy băng băng trên con đường rộng thênh thang của mình.

Chia tay là cả một bộ môn khoa học thâm sâu rộng lớn, không cần dùng đến nhiều từ ngữ, không bệnh tật gì cứ thế mà chết cũng là một cách kết thúc tình yêu, thực ra Phong Lan nắm được quy tắc của mối quan hệ nam nữ trưởng thành này. Cô thậm chí còn có thể thông cảm, chấp nhận cái cách Chu Đào Nhiên dùng “lựa đạn hồng” để chính thức tuyên bố mối quan hệ giữa họ đã đi đến hồi kết, không những thế còn thông báo bằng cách hèn nhất nhất là nhắn tin. Những trận cãi vã giằng co cứ lặp đi lặp lại trong cuộc tình kéo dài bốn năm với Chu Đào Nhiên, từ lâu đã khiến Phong Lan cạn hết lửa nhiệt tình, với người mà mình chẳng còn bao nhiêu yêu thương nữa, lòng bao dung

của cô lại càng vĩ đại hơn bao giờ hết. Tuy nhiên, điều duy nhất khiến Phong Lan không thể chịu đựng nổi, cũng là điểm mấu chốt trong mâu thuẫn kéo dài giữa cô và Chu Đào Nhiên là ở chỗ, cô luôn cho rằng một khi đã yêu nhau đến một giai đoạn nào đó thì hoặc là chấp nhận tan vỡ, hoặc là bước vào cánh cửa hôn nhân, cũng giống như quả chín thì phải rụng, sự việc tất lẽ dĩ ngẫu nó phải như vậy. Trong khi Chu Đào Nhiên thì chỉ muốn được cùng cô “vui vẻ chia sẻ cuộc sống”, còn về hôn nhân, anh ta cho rằng đó là chuyện nhảm nhí bậc nhất trên đời này.

Trong cái đêm nói chuyện sẽ cho nhau thời gian để tĩnh lặng đó, Chu Đào Nhiên đưa Phong Lan đến bến xe, câu cuối cùng anh ta nói là: “Anh yêu em, Phong Lan, anh không muốn chia tay. Không cần đến hủ tục cưới xin man rợ, chúng ta vẫn có thể sống vui mà.” Kết cục là, mới nửa năm trôi qua, anh ta đã hân hoan hơn hở cùng người con gái khác tuyên bố “hủ tục man rợ” của hai người. Điều này chẳng khác gì giáng vào giữa mặt Phong Lan một cú tát đau điếng, và còn tệ hơn cả đau đòn, đó là nhục nhã. Giọng điệu về “nỗi sợ hãi hôn nhân” hay “tình yêu quan trọng hơn hình thức” đều chỉ là những lời dối gian. Hóa ra không phải anh ta không muốn cưới, mà chỉ là không muốn cưới cô. Điều khiến Phong Lan rầu rĩ, khổ sở hơn nữa là Phùng Oánh là ai, cô hoàn toàn không hề quen biết! Phong Lan ngồi thần thờ trước bàn trang điểm hồi lâu, ngẫm nghĩ suy đoán kiểu gì cũng không ra chút manh mối nào. Khi cô đến được cửa tiệm trong tình trạng đầu óc mụ mị thì đã đến giờ ăn trưa. Cô mở nhà hàng chuyên phục vụ đồ ăn Thái Lan, quy mô trung bình, kinh doanh tạm ổn. Hơn bốn năm trước, khi hai mươi lăm tuổi, cô bỏ công việc ổn định mà bao người thèm muốn để ra ngoài lập nghiệp, gây ra một cơn bão

không nhỏ với bạn bè thân thiết và gia đình họ hàng. Bố mẹ cô bảo do cô từ nhỏ đến lớn chưa phải vất vả bao giờ, cho nên bây giờ phải được vật vả lăn lộn, trải vi trắc vấp thì mới chịu.

Các cụ trách móc cũng có lý cả. Nhà Phong Lan có hai anh em, anh trai lớn hơn cô tám tuổi, bố mẹ luôn mong ước sinh được cô con gái rước, cố gắng vất vả từng ấy năm mới có cô, nên cô được cả nhà nâng niu chiều chuộng. Bố mẹ cô cả đời gắn bó với cơ quan nhà nước và tổng công ty lớn cũng thuộc nhà nước, trước khi về hưu, cả hai người đều làm lãnh đạo. Anh trai cô học hành chăm chỉ, kết quả học tập tốt nên sau khi tốt nghiệp đại học, liền đi nước ngoài học tiếp lên cao rồi ở lại đó, lấy một cô vợ tóc vàng, cả hai đều là những nhà nghiên cứu trong ngành khoa học trọng điểm. Phong Lan thì từ nhỏ đã là niềm tự hào của bố mẹ, học giỏi, ngoan ngoãn lại xinh xắn, việc

học tập thi cử luôn thuận buồm xuôi gió, sau khi tốt nghiệp trường đại học lớn thì đăng hoàng thi đỗ ngay vào cơ quan có tiếng, rồi lại nhờ quan hệ của bố mẹ, kiếm được vị trí tốt, chỉ còn mỗi việc chọn được một anh chàng đẹp trai, giỏi giang, môn đăng hộ đối làm chồng nữa là cuộc sống hoàn toàn viên mãn. Nói theo cách của bố mẹ cô thì là, gia đình cô nhìn lên chẳng bằng ai, nhìn xuống cũng chẳng ai bằng mình, không đòi hỏi giàu sang phú quý nhưng cũng đủ để nở mặt nở mày.

Phong Lan làm ở vị trí được gọi là “béo bở” đó được ba năm, bố mẹ thấy cô hằng ngày đi sớm về muộn thì không chút mảy may nghỉ ngơi, đến tận khi nhà hàng sắp khai trương, họ mới biết cô đã bỏ việc, nhưng giận đến mấy thì cũng đã muộn. Trong con mắt của họ, con gái trừ “tiểu thương, bán hàng”, đặc biệt là bán hàng ăn ra thì làm nghề gì cũng được. Tiểu thư con nhà danh giá lại đi làm chủ quán, tất bật khách vào khách ra chào chào hỏi hỏi, bấp bênh ăn bữa sáng lo bữa tối, hoàn toàn không thể so được với công việc ngồi mát ăn bát vàng trước đây.

Sau khi bị lên án thậm tệ, nhân lúc bị mắng nhức, đuổi ra khỏi nhà, Phong Lan liền dọn ra ngoài ở, bắt đầu cuộc sống riêng. Anh trai ở cách xa nửa vòng trái đất cũng bị liên lụy, vì can tội hỗ trợ cô một nửa số tiền vốn đầu tư ban đầu nên bị mẹ cô chửi như tát nước vào mặt. Tuy con đường gây dựng sự nghiệp riêng vất vả khổ sở vì bị vùi dập không thương tiếc, nhưng kể ra cũng may mắn, cửa tiệm phải đổi địa điểm hai lần, đổi đội đầu bếp ba lần, cho đến thời điểm này, các tòa nhà xung quanh vị trí nhà hàng cô an tọa đã từng bước đồng bộ đi vào hoạt

động, công việc kinh doanh của cô cũng dần đi vào quỹ đạo, lượng khách đến ăn ổn định, còn có chút ít tiếng tăm trên các diễn đàn về ẩm thực trong khu vực này. Cuối năm ngoái, cô đã trả được hết cho anh trai số tiền anh từng “viện trợ”, còn tài trợ hoàn toàn cho chuyến du lịch mua sắm ở mười nước châu Âu của bố mẹ. Lúc đó bố mẹ cô mới thở phào nhẹ nhõm, tuy không nói ra miệng, nhưng cuối cùng cũng phải thừa nhận việc cô con gái mở tiệm ăn coi như là có “sự nghiệp”. Vì thế, mẹ cô vốn xuất thân từ ngành kế toán, thỉnh thoảng lại đến giúp cô con gái tính toán hóa đơn sổ sách của nhà hàng, bố thì PR quảng cáo cho các ông bạn trong nhóm hưu trí đến ăn ở tiệm con gái mở.

Phong Lan cũng hiểu thực ra bố mẹ đều vì thương cô nên từng này tuổi vẫn còn bận tâm lo lắng cho cô. Nhưng mơ ước từ bé của cô là có một nhà hàng nhỏ của riêng mình, từ khi đi học, cô đã nhắc đến chuyện này trước mặt bố mẹ không biết bao nhiêu lần, nhưng họ chỉ coi đó là chuyện

vòi vĩnh nghịch ngợm của con trẻ mà thôi. Yêu một người và hiểu người đó luôn là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Cũng giống như Chu Đào Nhiên, anh từng nói yêu cô đến chết đi sống lại, nhưng không hiểu rằng con gái dù bề ngoài tỏ ra hờ hững, dửng dưng, thực chất đều mong có một kết cục tròn trịa vẹn toàn.

Nghĩ đến Chu Đào Nhiên, tâm trạng Phong Lan càng tệ hơn. Lưu Khang Khang nhanh mắt vừa trông thấy cô, liền từ trong tiệm chạy ra, đẩy cửa kính giúp, sốt sắng hỏi han: “Chị chủ, sao bây giờ chị mới đến ạ?” Công việc của nhà hàng đến thời điểm này cũng không cần Phong Lan phải đích thân động tay động chân nữa, nhưng ngoài nơi này ra, cô cũng chẳng còn công việc nào khác phải lo, cho nên hằng ngày cô vẫn cứ đứng giờ là có mặt ở tiệm. “Xin lỗi Khang nhé, tôi đến muộn. Hay là cậu trừ bég lương của tôi đi?”

Lưu Khang Khang bị câu nói lạnh băng của Phong Lan chặn họng, bèn á khẩu, lén nhìn sắc mặt của cô, biết mình đã chạm phải tổ kiến lửa, không dây vào nổi thì nên bỏ chạy là hơn, tránh voi chẳng xấu mặt nào, liền len lén ra đứng cạnh cửa để đón khách.

“Cậu đứng sừng sững như cột đình ở đây làm gì? Không thấy Phương Phương vẫn đang lau nhà ở đằng kia à? Giờ là mấy giờ rồi?” Phong Lan trừng mắt nhìn Khang Khang rồi quay sang hỏi đầu bếp Tiểu Lý đang quần quanh nơi cửa bếp. “Lại hút thuốc à? Bếp đã chuẩn bị nguyên liệu xong hết chưa?”

Mọi người trong nhà hàng đều cảm nhận được cơn áp thấp nhiệt đới đang tràn về, nhanh chóng chạy tản mát khắp tiệm. Phong Lan nghe loáng thoáng thấy tiếng Khang Khang đứng cạnh chiếc bàn gần cửa sổ thì thầm với ai đó: “Bình thường chị ấy có bao giờ như vậy đâu, chắc chắn là chuyện đó đến rồi... Chuyện đó đó, chị hiểu chứ... Phụ nữ khó mà tránh được...”

Người đang nghe Khang Khang thì thầm ngồi ngay nơi ánh sáng chiếu vào, là vị trí có góc nhìn đẹp nhất nhà hàng, vì quay lưng về phía cô nên cô không nhận ra được dáng người đó là của ai. Phong Lan nghĩ bụng, Lưu Khang Khang ngày càng to gan, dám đến tận trước mặt khách hàng để buôn chuyện của cô. Cô vốn cũng chẳng có lòng dạ nào để làm việc nghiêm chỉnh, muốn đến nhờ cậu ta chỉ bảo cho xem “chuyện đó” là “chuyện gì”, đang dọm bước thì bị một câu hỏi cắt ngang: “Để tôi đoán xem nhé... cô đã nhận được tin rồi đúng không?”

Trong nhà hàng lúc này chưa đông khách, người phụ nữ vừa cất lời khoảng ngoài ba mươi tuổi, thân hình hấp dẫn, trang điểm kĩ càng, ngồi một mình

một bàn, vừa uống trà vừa nhìn Phong Lan.

Bình thường Phong Lan không bao giờ quan tâm đến vị khách này, bây giờ đột nhiên nghe thấy cô ta hỏi về chuyện đó, không kìm được bèn dừng chân bên bàn của cô ta, cúi đầu, hỏi: “Tin gì cơ?” “Giả vờ giả vịt cũng chẳng để làm gì. Ngày kia cô chuẩn bị mừng phong bì bao nhiêu?” Người phụ nữ cười hỏi.

Phong Lan thấy vừa vô lý vừa buồn cười, bèn ngồi xuống trước mặt người phụ nữ đó. “Đừng nói với tôi là anh ta mời cả chị.” “Đều là bạn bè cả, có gì mà phải phân biệt đối xử chứ?” Người phụ nữ cười khẩy. “Tôi nghĩ là cô sẽ rất có hứng thú buồn với tôi về Phùng Oánh.”

Mấy tiếng đồng hồ trước đó, “Phùng Oánh” vẫn là một danh từ hoàn toàn xa lạ, còn bây giờ, nó khiến Phong Lan vừa nghe thấy đã lập tức có cảm giác như ăn cơm nhai phải sạn.

“Tôi chẳng có hứng thú gì về cô ta cả.” Phong Lan ra hiệu cho Khang Khang mang cho cô cốc nước. Khang Khang ngay lập tức bung đến. Phong Lan cầm cốc nước lên uống, đúng lúc chạm ngay vào vết mặt chế giễu của người phụ nữ. Lý Tông Thịnh có một bài hát, trong đó có câu: “Những thề thốt hẹn ước của tình cũ giống như một cái tát, mỗi khi bạn nhớ lại một câu thề đều như bị giáng một cú xầm mặt mày”. Thật ra người mới của tình cũ mới giống một cú tát, hề có ai nhắc đến thì y như rằng người đó có tư cách giáng đòn lên cả hai má của cô. “Được rồi, chị nói đi, cô ta ở đâu ra vậy? Tôi tò mò chết đi được đây này.” Phong Lan nói xong, uống một ngụm nước lớn. Kiểu gì cũng bị dính đòn, thà nghênh mặt hiên ngang đón nhận còn hơn là có trốn cũng chẳng tránh được tai ương. Người phụ nữ vẻ như rất hài lòng, nhả mặt tỏ vẻ khinh bỉ. “Nói ra kiểu gì cô cũng thất vọng cho mà xem. Cô đâu chẳng có gì đặc biệt cả, tôi hỏi rồi, cũng chỉ thường thường bậc trung thôi, gia đình bình thường, là nhân viên văn phòng, đại khái vậy.”

Những lời này nói ra rõ ràng là để an ủi, nhưng sao Phong Lan lại chẳng cảm thấy khá hơn chút nào. Cô muốn cười mà không thể cười nổi. Một cô gái bình thường không có gì đặc biệt, trong thời gian chưa đến nửa năm đã nhẹ nhàng tóm gọn người yêu cũ vốn coi chuyện kết hôn như ác mộng của cô. Điều đó chẳng phải càng nhục nhã với cô sao? “Phong Lan, cô có biết cô thua người ta ở điểm nào không?” Người phụ nữ ngồi đối diện thấy Phong Lan im lặng hồi lâu, bèn khề khàng hỏi. Phong Lan trả lời một cách giễu cợt: “Tuổi tác chẳng?”

“Không phải. Vì cô quá kiêu ngạo. Kiểu người như cô từ bé đã ăn sung mặc

sướng, cuộc sống quá dễ dàng, nên coi thể diện, tự trọng của mình là thứ quan trọng nhất trên đời. Nói thật với cô, đàn ông không hề thích kiểu con gái như thế. Muốn giữ được đàn ông, cô phải bám họ thật chặt, sống chết cũng phải bám riết lấy. Cô biết măng xà săn mồi như thế nào không? Dùng cả thân mình, không hở một chân tơ kẽ tóc nào, siết chặt con mồi cho đến hôn mê tắt thở, tứ chi mềm oặt, rồi nuốt dần vào miệng. Đến lúc đó, cô có thể thả lỏng, nhẹ nhàng từ từ, muốn hưởng thụ kiểu gì cũng được.”

“Có lý. Mà có điều này tôi mãi vẫn chưa hiểu nổi, đó là anh họ Ngô Giang của tôi tại sao vẫn chưa rơi vào miệng chị? Ừ nhỉ... tôi quên khuấy đi mất, anh ấy cũng thuộc típ người như tôi đấy.” Phong Lan thấy nụ cười trên mặt người phụ nữ tắt ngấm trong thoáng chốc, nhưng chỉ vài giây rồi lại trở về như lúc ban đầu, cô ta cúi đầu, nhấp một ngụm trà, vờ như không nghe thấy gì.

Người phụ nữ này tên là Đàm Thiếu Thành, chồng đã mất cách đây mấy năm, khá giàu có, hiện là một trong những cổ đông lớn trong công việc kinh doanh của nhà chồng, cũng là người quen cũ của Ngô Giang, anh họ của Phong Lan.

Phong Lan biết Đàm Thiếu Thành có tình ý với Ngô Giang, dù cô ta chưa bao giờ thừa nhận điều đó.

Bệnh viện nơi Ngô Giang làm việc cách nhà hàng của Phong Lan không xa lắm, hồi đầu cửa tiệm này cũng là do anh tìm giúp cho cô. Vợ Ngô Giang mất đã khá lâu, cuộc sống của anh chỉ toàn đầu tắt mặt tối xoay quanh công việc, lâu lâu muốn thư giãn một chút mới ra ngoài ăn cơm, đa phần đều là đến nhà hàng của Phong Lan, sau đó Đàm Thiếu Thành cũng trở thành khách quen của quán.

Phong Lan nhỏ hơn người anh họ này vài tuổi, chuyện trước đây của anh là do cô được nghe hơi nôi chỗ ở nhà mà biết. Người lớn trong họ đều nói Ngô Giang không chê được điểm gì, trừ mỗi cái có số sát. Từ khi còn rất trẻ, anh đã yêu một cô, cô gái đó không biết tại sao lại tìm đến cái chết, một thời gian dài sau đó Ngô Giang không yêu đương ai, rồi cũng vì không chịu nổi áp lực của mọi người trong nhà mà đi gặp gỡ một người qua mai mối, sau đó cưới hỏi, cô vợ cũng rất ổn, thế nhưng chưa được bao lâu thì gặp tai nạn rồi qua đời. Kể từ đó, Ngô Giang sống một mình đến tận bây giờ. Cả tính cách lẫn ngoại hình của anh đều rất ổn, anh còn là bác sĩ trưởng khoa của một bệnh viện lớn, muốn tìm bạn gái không phải là vấn đề khó khăn gì. Phong Lan đoán, có lẽ là do anh đã nản lòng. Chứng kiến bao nhiêu chuyện xảy ra như thế, người trong gia đình cũng không nỡ ép anh nữa. Trong số anh chị em

cùng thế hệ của cả gia tộc, đến tận bây giờ vẫn chưa kết hôn, chỉ còn lại hai người được người lớn trong họ đánh giá xuất sắc nhất, đó chính là Ngô Giang và Phong Lan. Giữa Ngô Giang và Đàm Thiếu Thành đã từng có với nhau những gì, Phong Lan không rõ lắm. Cô chỉ biết Đàm Thiếu Thành có ý với Ngô Giang, nhưng Ngô Giang lại luôn tỏ thái độ lạnh nhạt, thờ ơ. Trước đây, họ tình cờ gặp nhau ở nhà hàng của Phong Lan vài lần, khi nào đông người, Ngô Giang toàn vờ như không nhìn thấy cô ta, nếu không tránh được thì cùng lắm cũng chỉ chào hỏi vài câu xã giao. Cho đến một lần, anh đưa một người bạn vừa từ nước ngoài về đến ăn món Thái Lan, tình cờ gặp ngay Đàm Thiếu Thành. Hôm đó quán đông khách, Phong Lan bận tới mắt tới mũi, chưa ngời phút nào để chạy qua chào anh họ một câu thì bỗng phát hiện họ chưa ăn chút nào đã vội đi ngay. Kể từ bữa đó không còn thấy Ngô Giang đến nhà hàng của Phong Lan nữa, nếu có việc, anh cũng chỉ hẹn gặp cô ở chỗ khác.

Dù từ xưa đến nay chưa bao giờ Ngô Giang nhắc một câu nào đến Đàm Thiếu Thành trước mặt Phong Lan, nhưng Phong Lan biết rõ tính tình anh họ mình. Anh không phải là kiểu người nhiệt tình sôi sảng, cũng không thuộc dạng cục cằn, thô lỗ, hầu như lúc nào anh cũng nhẹ nhàng lịch sự, chỉ có lúc gặp Đàm Thiếu Thành, Phong Lan mới bắt gặp thái độ khó chịu mà anh cố không để lộ ra mặt.

Còn về Đàm Thiếu Thành, Phong Lan không có mấy thiện cảm, nhưng cũng chẳng đến mức ghét bỏ. Đàm Thiếu Thành đến nhà hàng của Phong Lan còn thường xuyên hơn Ngô Giang rất nhiều, cô ta không ăn được cay, cũng không thích vị chua, chẳng hứng thú lắm với các loại gia vị, mỗi lần gọi cũng chỉ quanh đi quẩn lại vài ba món, Phong Lan không thể hiểu nổi với khẩu vị như thế mà quanh năm suốt tháng, cô ta cứ đến ăn ở nhà hàng Thái Lan thì có gì vui thú chứ. Huống hồ Ngô Giang rõ là do cô ta nên mới không đến đây ăn nữa, vậy mà cô ta vẫn tiếp tục đến, gần như coi chỗ này là bếp ăn của nhà mình. Toàn bộ nhân viên trong nhà hàng đều biết mặt cô ta, nắm rõ trong lòng bàn tay các món ăn cô ta thường hay gọi. Phong Lan giữ khoảng cách với cô ta một cách vô thức, nhưng cũng có lúc không kiềm chế được phải hỏi: “Chị ăn đồ của quán này vẫn chưa đến mức phát ói à?”

Nghe câu hỏi đó, Đàm Thiếu Thành đa phần chỉ cười cười, lâu lâu mới trả lời: “Trong mắt tôi, cứ có thể ăn cho no thì được gọi là món ngon rồi. Nhà hàng các cô có khách hàng trung thành như tôi thế này không phải là quá tốt hay sao?”

Phong Lan tránh không trả lời. Kệ cô ta thôi, mở nhà hàng làm kinh doanh

thì phải có khách. Việc Đàm Thiếu Thành thường xuyên tới ăn chưa đến mức gọi là quá tốt, nhưng cũng không thể nói là xấu được, ít ra thì cô ta thanh toán khá sòng phẳng, thái độ với nhân viên phục vụ cũng lịch sự, vui vẻ. Phong Lan đoán trong cuộc sống có lẽ Đàm Thiếu Thành không có mấy bạn bè, bởi chẳng có việc gì cô ta cũng phải buồn dăm câu ba điều với Phong Lan, không bao giờ bỏ lỡ bất kỳ cơ hội nào để tán dóc mấy câu chuyện phù phiếm, dù rằng Phong Lan chẳng mấy hào hứng. Lúc đầu Phong Lan vẫn cho rằng Đàm Thiếu Thành kiếm chuyện làm quà chẳng qua vì Ngô Giang cả thôi, sau lại cảm thấy cũng không hẳn là thế, cô ta dường như chỉ là muốn có người nói chuyện cùng. Chồng đã mất, lại chẳng có bạn bè thân thiết, đồng nghiệp trong công ty đại đa số là cấp dưới, mà người duy nhất có thể nói chuyện hợp với cô ta trong nhà hàng này chỉ còn lại mỗi bà chủ Phong Lan.

Phong Lan thì chỉ những lúc nào cảm thấy buồn chán mới tiếp chuyện Đàm Thiếu Thành vài câu. Đàm Thiếu Thành thông minh, lại giỏi nắm bắt tâm lý người khác, nói chuyện không hề nhạt nhẽo, tuy nhiên trong cái vẻ thấu hiểu, nắm bắt được tất cả mọi chuyện của cô ta, có một thứ gì đó khiến người ta có cảm giác không thoải mái, như thể một con rắn trong mùa đông giá rét, trông thì sặc sỡ và hiền lành, nằm im thín thít một chỗ, nhưng bạn không bao giờ có thể biết được khi nào nó ngóc đầu phun nọc phì phì.